

**O TREŚCI NIEKTÓRYCH ZASAD DZIAŁALNOŚCI KARNO-WYKONAWCZEJ
PERSONELU ORGANÓW ORAZ INSTYTUCJI ODBYWANIA KARY NA UKRAINIE**

Novosad Yurii

Prokuratura Obwodu Wołyńskiego, Łuck, Ukraina

novosad_y@ukr.net

Kolb Serhii

*Łuckiej Połączonej Państwowej Inspekcji Podatkowej Głównego Urzędu Państwowej Służby
Fiskalnej Obwodu Wołyńskiego, Łuck, Ukraina*

**ABOUT CONTENT OF SOME PRINCIPLES OF CRIMINAL AND EXECUTIVE ACTIVITY OF
PERSONNEL OF BODIES AND INSTITUTIONS OF CARRIAGE OF UKRAINE**

Novosad Yurii

Prosecutor's Office of Volyn region, Lutsk, Ukraine

Kolb Serhii

Lutsk Unified State Tax Inspection Volyn region, Lutsk, Ukraine

**ПРО ЗМІСТ ДЕЯКИХ ПРИНЦИПІВ КРИМІНАЛЬНО-ВИКОНАВЧОЇ ДІЯЛЬНОСТІ
ПЕРСОНАЛУ ОРГАНІВ ТА УСТАНОВ ВИКОНАННЯ ПОКАРАНЬ УКРАЇНИ**

Новосад Юрій

Прокуратура Волинської області, Луцьк, Україна

Колб Сергій

*Луцька об'єднана державна податкова інспекція ГУ ДФС у Волинській області,
Луцьк, Україна*

Streszczenie. W artykule przeprowadzono analizę treści poszczególnych zasad ustawodawstwa karno-wykonawczego, realizacji oraz odbywania kary, które są wyznaczone w prawie i są związane z działalnością personelu organów i instytucji odbywania kary. Dodatkowo wyznaczono problematyczne zagadnienia oraz opracowano naukowo uzasadnione kierunki ich rozwiązania.

Słowa kluczowe: zasady prawa; działalność karno-wykonawcza; personel; skazany; organy oraz instytucje odbywania kary; zasady prawne; dziedzina odbywania kary.

Abstract. The article analyzes the content of the separate principles of the criminal-executive legislation, the execution and serving of sentences, which are defined in the law and related to the activities of the personnel of the organs and penal institutions, as well as identified problem issues and formulated scientifically substantiated ways of resolving them in substance.

Keywords: principles of law; Criminal-executive activity; personnel; condemned; Penal organs and institutions; Legal principles; Scope of punishment.

Анотація. У статті здійснено аналіз змісту окремих принципів кримінально-виконавчого законодавства, виконання і відбування покарань, що визначені в законі та пов'язані з діяльністю персоналу органів та установ виконання покарань, а також визначені проблемні питання та сформульовані науково обґрунтовані шляхи їх вирішення по суті.

Ключові слова: принципи права; кримінально-виконавча діяльність; персонал; засуджений; органи та установи виконання покарань; правові засади; сфера виконання покарань.

Постановка проблеми. У ст. 5 чинного Кримінально-виконавчого кодексу (далі – КВК) України визначений перелік принципів, якими має керуватись у своїй діяльності персонал Державної кримінально-виконавчої служби (ДКВС) України, тобто створено належні засади реалізації мети і завдань кримінально-виконавчого законодавства (ст. 1). Більш того, і в Конституції України, і в інших законах України (зокрема, «Про Державну кримінально-виконавчу службу», «Про пробацію», «Про оперативно-розшукову діяльність», ін.) закріплені також загальнонаукові та міжгалузеві принципи права, які мають враховуватись при оцінці діяльності персоналу органів та установ виконання покарань.

Поряд з цим, сучасний стан кримінально-виконавчої діяльності в Україні свідчить про те, що дотримання усіх зазначених видів принципів права залишається на низькому рівні, що, у

свою чергу, виступає однією з детермінант, яка обумовлює та підвищує конфліктність персоналу ДКВС України, а також вчинення злочинів як з боку цих суб'єктів кримінально-виконавчих правовідносин, так і щодо них.

Як встановлено в ході даного дослідження, неналежний рівень дотримання персоналом органів та установ виконання покарань визначених у законі принципів діяльності обумовлений також недостатнім науковим супроводом означеної проблематики, зокрема й несистемністю її дослідження у галузі кримінально-виконавчого права.

Ці та інші обставини й стали вирішальними при виборі теми цієї статті, її об'єкта та предмета дослідження, а також основного завдання – розробити низку науково обґрунтованих на теоретичному рівні заходів, спрямованих на удосконалення змісту окремих принципів кримінально-виконавчої діяльності ДКВС України.

Стан дослідження. Вивчення наукової літератури показало, що досить активно розробка проблеми кримінально-виконавчої діяльності персоналу органів та установ виконання покарань займаються такі учені, як: К. А. Автухов, О. М. Бандурка, В. А. Бадира, І. Г. Богатирьов, О. І. Богатирьова, О. М. Джужа, Т. А. Денисова, О. Г. Колб, І. М. Копотун, В. Я. Конопельський, В. О. Меркулова, А. Х. Степанюк, В. М. Трубников, І. С. Яковець та ін.

Поряд з цим, у контексті змісту тих питань і завдань, які склали предмет дотримання цій роботі, наукові пошуки здійснюються безсистемно та не цілеспрямовано, що й виступило додатковим аргументом щодо вибору її тематики та постановці пріоритетної мети.

Виклад основних положень. У наукових джерелах слово «принцип» розглядається у різних аспектах, а саме – це:

а) основне вихідне положення, якої-небудь наукової системи, теорії, ідеологічного напрямку; засада;

б) особливість, покладена в основу створення або здійснення чого-небудь, спосіб створення або здійснення чогось;

в) переконання, норма, правило, який керується хто-небудь у житті, поведінці [1, с. 504].

Виходячи з вищевикладеного та із змісту кримінально-виконавчої діяльності варто констатувати, що принципи кримінально-виконавчої діяльності персоналу органів та установ виконання покарань – це закріплені у нормах права правила, якими мають керуватись зазначені особи при реалізації своїх повноважень у сфері виконання покарань.

Основні принципи діяльності ДКВС України визначені в ст. 2 Закону України, а принципи пробації – в ст. 5 Закону України «Про пробацію».

Такий дуалізм (від лат. dualis – подвійний) [2, с. 211] у визначенні вихідних положень діяльності персоналу органів та установ виконання покарань не тільки, як свідчить практика, знижує ефективність роботи цих осіб, але й негативно впливає на результативність функціонування у цілому ДКВС України. При цьому, знову ж таки, як і при здійсненні інших заходів реформаційного характеру у сфері виконання покарань, і в цьому випадку законодавець не дотримався при прийнятті нового нормативно-правового акта (у даному випадку – Закону України «Про пробацію») такого принципу нормотворчості, як принцип системності, відповідно до якого при створенні нових законів слід враховувати системні властивості законодавства (у зазначеній ситуації – принципи, що визначені в ст. 5 КВК та ст. 2 Закону України «Про Державну кримінально-виконавчу службу України». Більш того, і в Законі «Про пробацію», і в Законі «Про Державну кримінально-виконавчу службу України» проігноровані загальноновизнані теоретико-методологічні підходи з цих питань, а саме – залежно від сфери дії принципів у межах системи принципи поділяються на: а) загальні; б) міжгалузеві; в) принципи підгалузеві та інститутів права [3, с. 124].

При такому підході принципи права будуть відповідати своєму змісту, тобто об'єктивно властивим праву відправним началам, незаперечним вимогам (позитивним зобов'язанням), які ставляться до учасників суспільних відносин з метою гармонійного поєднання індивідуальних, групових і громадських інтересів [4, с. 221].

Саме виходячи з цього формуються норми, інститути та галузі права, а також приймаються нормативні та індивідуальні правові акти (зокрема, й ті, мова про які велась вище) та здійснюється весь процес правового регулювання.

Отже, якщо застосувати це теоретико-прикладне правило при створенні нових нормативно-правових актів, то ст. 2 Закону України «Про Державну кримінально-виконавчу службу України» та ст. 5 Закону України «Про пробацію» логічно було б доповнити частиною другою такого змісту:

«Діяльність персоналу органів та установ виконання покарань, крім цього, ґрунтується на загально правових, міжгалузевих принципах, що визначені у кримінально-виконавчому законодавстві України».

Як показали результати даного дослідження, немаловажне значення при законодавчому закріпленні принципів діяльності персоналу органів та установ виконання покарань мають й ті висновки учених з означеної проблематики, що стосуються й питань співвідношення принципів законодавства та принципів відповідної правової політики у тій чи іншій сфері суспільної діяльності. Зокрема, як встановили деякі науковці, досі на доктринальному рівні не має єдиної думки про співвідношення принципів кримінально-виконавчої політики, права, законодавства та діяльності органів і установ виконання покарань [5, с.42].

У зазначеній ситуації, на переконання А.Х. Степанюка, об'єднуючим для всіх видів принципів, має стати такий критерій, який витікає із змісту теоретичного положення про те, що роль принципів у формуванні кримінально-виконавчого законодавства зумовлена наявністю у них ідеальних уявлень про реальну мету кримінально-виконавчої діяльності та про результат зусиль адміністрації органів і установ виконання покарань [6, с. 21]. При такому підході принципи кримінально-виконавчого законодавства є виразом головного, основного в даному акті, вони відображають, як обґрунтовано доводить цей дослідник, стратегічну тенденцію його розвитку, показуючи на що воно зорієнтовано [6, с. 21].

Зазначені методологічні засади, включаючи й ті аспекти, що носять дискусійний характер, й склали методологічне підґрунтя дослідження змісту принципів кримінально-виконавчої діяльності персоналу органів та установ виконання покарань. При цьому слід зазначити, що, враховуючи особливу значущість певних принципів [3, с. 124], у даній монографії виокремленні основоположні принципи діяльності персоналу ДКВС України, тобто ті, що склали фундаментальні засади функціонування цих осіб у сфері виконання покарань (О.Ф. Скакун відносить їх до загальних принципів права [4 с. 224].

До основоположних (загальних) принципів кримінально-виконавчої діяльності персоналу органів та установ виконання покарань можна віднести наступні:

1. Принцип справедливості (під справедливістю у доктринальних джерелах розуміють правильне, об'єктивне, неупереджене ставлення до кого-, чого-небудь [1, с. 629]).

В теорії права цей принцип розглядається у таких аспектах:

а) формальному: до однакового варто ставитись однаково);

б) змістовному: втілюється в такому загальному принципі, як пропорційність;

в) процедурному: вимагає додержання процедурних правил, спрямованих на забезпечення справедливого результату, незалежно від інших обставин [3, с. 125-126].

Ідея формальної справедливості присутня в самому понятті права, яке за своєю природою є нормативним явищем, а саме: з одного боку, це право об'єктивне, тобто – це сукупність норм права, що виражені (ззовні об'єктивовані) у відповідних юридичних джерелах, нормативно-правових актах (щодо засуджених до позбавлення волі, наприклад ці норми закріплені в ст. ст. 8, 9, 107 КВК), судових рішеннях (як підстава виконання кримінального покарання (ст. 4 КВК)), правових звичаях тощо [3, с. 88], а, з іншого боку, як право суб'єктивне, яке належить окремим особам (суб'єктам) (наприклад, ст. 18 Закону України «Про Державну кримінально-виконавчу службу України» визначає права та обов'язки персоналу органів та установ виконання покарань) і полягає в наявності у кожного з них певних юридичних можливостей, які, у свою чергу, пов'язані із змістом тих правил, з яких складається право об'єктивне [3, с. 88].

Саме в такій якості право здатне виконувати роль незацікавленої особи, яка вирішує конфлікти, що виникають між персоналом ДКВС України та засудженими. Більш того, таким чином право має здатність демонструвати неупередженість і послідовність як при створенні, так і при застосуванні правил. При цьому мінімальною умовою справедливості є заборона свавілля [3, с. 125]. Так, у ч. 1 ст. 16 Закону України «Про Державну кримінально-виконавчу службу України» зазначено, що жорстокі, нелюдські або такі, що принижують людську гідність, дії є несумісними зі службою і роботою в органах, в установах виконання покарань та слідчих ізоляторах.

У правовій сфері, включаючи сферу виконання покарань, формальна справедливість утілюється в принципі формальної рівності, яку Конституційний Суд України тлумачить як властивість права, виражену, зокрема, у рівному юридичному масштабі поведінки [7]. Як у зв'язку з цим зазначено в п. 16 постанови Пленуму Верховного Суду України від 26 березня

1993 р. № 2 «Про судову практику в справах про злочини, пов'язані з порушеннями режиму відбування покарання в місцях позбавлення волі», порушення режиму утримання у виправній колонії не містить ознак злісної непокори, якщо представник адміністрації колонії не звертався до засудженого з конкретними вимогами з цього приводу [8, с. 113].

Результати даного дослідження показують, що змістовна справедливість утілюється в такому загальному принципі права, як пропорційність [3, с. 126]. Конституційний Суд України у рішенні від 20 червня 2007 р. № 5-рп/2007 (справа щодо кредиторів підприємств комунальної форми власності визнав цей принцип ідеєю та ідеологією справедливості [9].

Змістовна справедливість вимагає, як доводить у свої роботах С.П. Погребняк, пропорційності юридичної відповідальності вчиненому правопорушенню, встановлення і диференціювання публічно-правових обмежень залежно від конкретних обставин, що зумовлюють їх запровадження, встановлення і застосування справедливих та ефективних форм перерозподілу суспільного доходу з метою забезпечення добробуту всіх громадян [3, с.126]. Відносно кримінально-виконавчої діяльності персоналу ДКВС України змістовна справедливість полягає у тому, що, застосовувати ті чи інші засоби впливу на засудженого, зазначені особи мають дотримуватися встановлено в законі порядку. Так, відповідно до ч. 1 ст. 137 КВК України матеріальні збитки, заподіяні державі засудженими під час відбування покарання, стягуються з їхнього заробітку за постановою начальника колонії. При цьому, як вірно з цього приводу зазначає І.С. Яковець, необґрунтоване рішення про стягнення матеріальних збитків може не тільки підірвати авторитет начальника установи, а й знизити ефект усієї виховної роботи, що проводилась із засудженими [10, с. 407], тобто таке рішення змістовно буде не справедливим.

Аналогічні наслідки можуть настати й при порушенні змісту процедурної справедливості, яка вимагає додержання процедурних правил, спрямованих на забезпечення справедливості результату, незалежно від інших обставин [3, с. 126]. Зокрема, відповідно до вимог ч. 2 ст. 137 КВК, до винесення постанови про стягнення матеріальних збитків, заподіяних засудженими до позбавлення волі, має бути встановлений розмір збитків, обставини, за яких їх було завдано, і ступінь вини засудженого в заподіянні збитків. При цьому в процесі перевірки у нього береться письмове пояснення, а постанова про стягнення збитків оголошується засудженому під розписку (ч. 3 ст. 137 КВК).

Таким чином, тільки при дотриманні формальної, змістовної та процедурної частини принципу справедливості кримінально-виконавчої діяльності персоналу органів та установ виконання покарань буде відповідати основоположним принципам права, на яких ґрунтується право як загальнообов'язковий соціальний регулятор, який забезпечує змістовну легітимацію права, визначає розуміння «правильного» і «неправильного» є дороговказом при встановленні межі між дозволеним і недозволеним у суспільних відносинах [3, с. 125].

Як з цього приводу зауважили А. Х. Степанюк та К. А. Автухов, значення характеристики процесуальної форми діяльності як наукового інструменту пізнання кримінально-виконавчої діяльності полягає у тому, що та чи інша процедура постає як модель, необхідна при вивченні інших напрямів діяльності органів та установ виконання покарань (соціально-педагогічної, трудової, профілактичної, оперативно-розшукової та ін.) [11, с. 798].

У рішенні Конституційного Суду України від 2 листопада 2004 р. № 15-рп/2004 (справа про призначення судом більш м'якого покарання) у зв'язку з цим зазначено, що справедливість – одна з основних засад права; вона є вирішальною у визначенні його як регулятора суспільних відносин, одним із загальнолюдських вимірів права [7].

По такому самому шляху йде й судова практика. Так, у п. 2 постанови Пленуму Верховного Суду України від 24 жовтня 2004 року № 7 «Про практику призначення судами кримінального покарання» звернута увага судів на те, що коли санкція закону, за яким особу визнано винною, нарівні з позбавленням волі на певний строк передбачає більш м'які види покарання, при постановленні вироку потрібно обговорювати питання про призначення покарання, не пов'язаного з позбавленням волі [12, с. 232].

Особливо актуальним принцип справедливості є в діяльності персоналу ДКВС України. Так, не дивлячись на те Законом України від 6 вересня 2016 року «Про внесення змін до Кримінально-виконавчого кодексу України щодо вдосконалення порядку застосування до засуджених заходів заохочення і стягнення» суттєво змінена процедура дисциплінарного провадження (ст. 135 КВК), і вона не передбачає положення, відповідно до якого

переведення засудженого до позбавлення волі до приміщення камерного типу має застосовуватись як крайній засіб стягнення, що застосовується до цих осіб [13].

Висновок. Враховуючи зазначене та сутнісні ознаки принципу справедливості, слід ст. 135 КВК України доповнити частиною восьмою такого змісту:

«Рішення про переведення засудженого в порядку стягнення до приміщення камерного типу дисциплінарною комісією приймається у випадку, коли іншими передбаченими у законі засобами виправлення та ресоціалізації, а також заходами стягнення, що застосовуються до осіб, позбавлених волі, не можна досягти мети кримінального покарання».

Література:

1. Великий тлумачний словник української мови /Упоряд. Т. В. Ковальова. – Х.: Фоліо, 2005. – 767 с.
2. Булыко А.Н. Большой словарь иностранных слов 35 тысяч слов. – Изд. 3-е, испр., перераб. – М.: Мартин, 2010. – 704 с.
3. Теорія держави і права: підручник для студ. юрид. вищ. навч. закл. / за ред. О.В. Петришина. – Х.: Право, 2014. – 368 с.
4. Скакун О.Ф. Теорія держави і права: [підруч.] / Скакун О.Ф. ; пер. з рос. – Х.: Консум, 2001. – 656 с.
5. Реалізація принципу диференціації та індивідуалізації виконання покарань у кримінально-виконавчій діяльності України: навчальний посібник / Колб О.Г., Джужа О.М., Конопельський В.Я. та ін.; за аг. ред. д.ю.н., проф. О.Г. Колба та д.ю.н., проф. О.М. Джужи. – К.: Кондор-Видавництво, 2016. – 336 с.
6. Кримінально-виконавче право : підруч.[для студ. юрид. спец. вищ. навч. закл.] / за ред. А.Х. Степанюка. – Х.: Право, 2006. – 256 с.
7. Рішення Конституційного Суду України у справі за конституційним поданням Верховного Суду України щодо відповідності Конституції України (конституційності) положень статті 69 Кримінального кодексу України (справа про призначення судом більш м'якого покарання) від 2 листопада 2004 р. № 15-рп/2004 // <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/v015p710-04>
8. Про судову практику в справах про злочини, пов'язані з порушеннями режиму відбування покарання в місцях позбавлення волі : Постанова Пленуму Верховного Суду України від 26 берез. 1993 р. № 2 // Постанови Пленуму Верховного Суду України в кримінальних справах / упоряд. В.В. Рожнова, А.С. Сизоненко, Л.Д. Удалова. – К.: ПАЛИВОДА А.В., 2011. – С. 109-116.
9. Рішення Конституційного Суду України у справі за конституційним зверненням відкритого акціонерного товариства "Кіровоградобленерго" про офіційне тлумачення положень частини восьмої статті 5 Закону України "Про відновлення платоспроможності боржника або визнання його банкрутом" (справа щодо кредиторів підприємств комунальної форми власності) від 20 червня 2007 р. № 5-рп/2007 // <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/v005p710-07>.
10. Кримінально-виконавчий кодекс України : наук.-практ. комент. / за заг. ред. В. В. Коваленка, А. Х. Степанюка. – К. : Атіка, 2012. – 492 с.
11. Степанюк А.Х., Автухов К.А. Процесуальні аспекти доктрини кримінально-виконавчого права // Правова доктрина України : у 5 т. – Харків, 2013. – Т. 5 : Кримінально-правові науки в Україні : стан, проблеми та шляхи розвитку / В. Я. Тацій [та ін.] ; за заг. ред.: В. Я. Тацій, В. І. Борисов. – С. 784-798.
12. Про практику призначення судами кримінального покарання : Постанова Пленуму Верховного Суду України від 24 жовт. 2003 р. № 7 // Постанови Пленуму Верховного Суду України у кримінальних справах / упоряд. В. В. Рожнова, А. С. Сизоненко, Л. Д. Удалова. – К. : ПАЛИВОДА А.В., 2011. – С. 231–245.
13. Про внесення змін до Кримінально-виконавчого кодексу України щодо вдосконалення порядку застосування до засуджених заходів заохочення і стягнення: Закон України від 6 вересня 2016 р. № 1487-VIII // Відомості Верховної Ради України. – 2016. – № 42. – Ст. 699.

ABOUT CONTENT OF SOME PRINCIPLES OF CRIMINAL AND EXECUTIVE ACTIVITY OF PERSONNEL OF BODIES AND INSTITUTIONS OF CARRIAGE OF UKRAINE

Novosad Yurii, Kolb Serhii

Formulation of the problem. In Art. 5 of the current Criminal-Executive Code (hereinafter – CEC) of Ukraine defines a list of principles that should be guided by the personnel of the State Criminal Execution Service (DKVD) of Ukraine, that is, the proper principles for realization of the purpose and objectives of the criminal-executive legislation (Article 1) . Moreover, both the Constitution of Ukraine and other laws of Ukraine (in particular, "On State Criminal Execution Service", "On Probation", "On Operational and Investigative Activity", etc.) also consolidated general scientific and inter-branch principles of law that should be taken into account when assessing the activities of the staff of penitentiary institutions and institutions.

At the same time, the current state of criminal activity in Ukraine shows that the observance of all these types of principles of law remains at a low level, which, in its turn, acts as one of the determinants that causes and increases the conflict among the staff of the Internal Affairs Department of Ukraine, as well as committing crimes both on the part of these subjects of criminal-executive relations, and with respect to them.

As it was established in the course of this study, the inadequate level of compliance by the staff of the organs and penal institutions with the principles of the law determined by the law is also due to insufficient scientific support of the mentioned problem, in particular, the unsystematic nature of its investigation in the field of criminal-executive law.

These and other circumstances have become decisive in choosing the topic of this article, its object and subject of research, as well as the main task – to develop a number of scientifically grounded measures at the theoretical level aimed at improving the content of the separate principles of criminal-executive activity of the Internal Affairs Committee of Ukraine.

State of research. The study of scientific literature showed that the following scientists, such as: K.A., are engaged in the development of the problem of criminal-executive activity of the personnel of the bodies and institutions of penitentiary activity. Autukhov, O.M. Bandurka, V.A. Badira, IG Bogatyryov, OI Bogatyreva, O.M. Dzhuga, T.A. Denisova, O.G. Kolb, I.M. Kopotun, V. Ya. Konopelsky, VO Merkulova, A.H. Stepanyuk, V.M. Trubnikov, I.S. Yakovets and others.

Along with this, in the context of the content of those issues and tasks that constitute the subject of observance of this work, scientific searches are carried out unsystematically and not purposefully, which was an additional argument in choosing its subject and setting a priority goal.

Statement of the main provisions. In scientific sources, the word "principle" is considered in various aspects, namely:

- a) the basic initial position of any scientific system, theory, ideological direction; principles;
- b) a feature that is the basis for the creation or implementation of something, a way of creating or implementing something;
- c) belief, norm, a rule that is guided by someone in life, behavior [1, c. 504].

Proceeding from the foregoing and from the content of criminal activity, it should be noted that the principles of criminal-executive activity of the personnel of the bodies and penal institutions are the rules stipulated in the rules of law, which should guide these persons in the exercise of their powers in the field of execution of sentences.

The basic principles of the activity of the Internal Affairs Committee of Ukraine are defined in Article 2 of the Law of Ukraine, and the principles of probation – in Art. 5 of the Law of Ukraine "On Probation".

Such dualism (from the Latin dualis – double) [2, c. 211] in defining the initial provisions of the activities of the personnel of bodies and penal institutions not only, as practice shows, reduces the efficiency of these individuals, but also adversely affects the performance of the operation in general, the SCAF of Ukraine. At the same time, again, as in the implementation of other measures of a reformatory nature in the field of execution of penalties, and in this case, the legislator did not comply with the adoption of a new normative legal act (in this case, the Law of Ukraine "On Probation") of such a principle of rulemaking, as the principle of systemicity, according to which when creating new laws should take into account the systemic properties of the law (in this situation, the principles defined in Article 5 of the Criminal Code and Article 2 of the Law of Ukraine "On the State Criminal Execution Service of Ukraine "Moreover, both the Law on

Probation and the Law on the State Penitentiary Service of Ukraine ignore the generally accepted theoretical and methodological approaches to these issues, namely, depending on the scope of the principles within the system, the principles are divided into: a) general; b) intersectoral; c) the principles of sub-branches and institutes of law [3, c. 124].

In this approach, the principles of law will be consistent with its content, that is, objectively inherent in the law of starting principles, indisputable requirements (positive obligations), which relate to participants in social relations with a view to the harmonious combination of individual, group and public interests [4, c. 221].

It is on this basis that the norms, institutions and branches of law are formed, as well as normative and individual legal acts are adopted (in particular, those discussed above) and the whole process of legal regulation is carried out.

So, if to apply this theoretic and applied rule when creating new legal acts, then Art. 2 of the Law of Ukraine "On the State Criminal Execution Service of Ukraine" and Art. 5 of the Law of Ukraine "On Probation" it would be logical to be supplemented with the second part of the following content:

"The activities of the personnel of penitentiary organs and institutions, in addition, are based on general legal, inter-branch principles, which are defined in the criminal-executive legislation of Ukraine".

As the results of this study have shown, it is of great importance to legally consolidate the principles of the activities of the personnel of the organs and penitentiary institutions, and those conclusions of scientists on the specified issues, which are also related to the issues of the correlation of the principles of law and the principles of the corresponding legal policy in one or another field of social activity. In particular, as some scholars have found, there is still no unanimous opinion on the correlation between the principles of criminal executive policy, law, legislation and the activities of penitentiary organs and institutions [5, c.42].

In this situation, according to A.H. Stepanyuk, unifying for all kinds of principles, should become such a criterion, which follows from the theoretical content of the statement that the role of principles in the formation of criminal-executive legislation is conditioned by the presence of their ideal representations about the real purpose of criminal-executive activity and the result of efforts administration of penitentiary organs and institutions [6, c. 21]. With this approach, the principles of criminal-executive legislation are an expression of the main, main in this act, they reflect, as reasonably proves this researcher, the strategic trend of its development, indicating what it is oriented [6, c. 21].

The above mentioned methodological principles, including those aspects that are of a controversial nature, formed the methodological basis for the study of the contents of the principles of criminal-executive activity of the personnel of the penitentiary organs and institutions. It should be noted that, given the special significance of certain principles [3, c. 124], in this monograph, the basic principles of the activity of the staff of the Internal Affairs Committee of Ukraine, that is, those that formed the fundamental principles of the functioning of these persons in the field of execution of sentences (AF Skakun relates them to the general principles of law [4 c. 224], are distinguished.

The following are the basic (general) principles of criminal-executive activity of the personnel of the organs and penal institutions:

1. The principle of justice (under fairness in doctrinal sources is understood as a correct, objective, impartial attitude to someone, something [1, c. 629]).

In the theory of law, this principle is considered in the following aspects:

a) formal: the same should be treated equally);

b) meaningful: embodied in such a general principle as proportionality;

c) Procedural: requires the observance of procedural rules aimed at ensuring a fair result, regardless of other circumstances [3, c. 125-126].

The idea of formal justice is present in the very concept of law, which by its nature is a normative phenomenon, namely: on the one hand, this right is objective, that is – a set of norms of law, expressed (externally objectified) in the relevant legal sources, normative legal acts (regarding the sentenced to imprisonment, for example, these rules are enshrined in Articles 8, 9, 107 KVC), judicial decisions (as the basis for the execution of criminal punishment (Article 4 of the Criminal Code), legal practices, etc. [3, c. 88], and, on the other hand, as a subjective right belonging to individuals (subjects) (for example, Article 18 of the Law of Ukraine "On the State Criminal Execution Service of Ukraine" defines the rights and obligations of the staff of the bodies and

penitentiary institutions) and consists in the availability of each of them certain legal opportunities, which, in turn, are related to the content of those rules, of which the right is objective [3, c. 88].

It is in such a capacity that a non-interested person can resolve conflicts that arise between the staff of the Ukrainian SSR and those convicted. Moreover, in this way, the right has the ability to demonstrate impartiality and consistency both in creating and applying rules. In this case, the minimum condition for justice is the prohibition of arbitrariness [3, c. 125]. So, in Part 1 of Art. 16 of the Law of Ukraine "On the State Criminal Execution Service of Ukraine" states that acts that are cruel, inhuman or degrading, are incompatible with service and work in organs, penitentiary institutions and investigative detention facilities.

In the legal sphere, including the sphere of execution of punishment, formal justice is implemented in the principle of formal equality, which the Constitutional Court of Ukraine interprets as a property of law, expressed in particular, on an equal legal level of conduct [7]. As in this connection, in paragraph 16 of the resolution of the Plenum of the Supreme Court of Ukraine of March 26, 1993, No. 2 "On judicial practice in cases of crimes connected with violations of the regime of serving sentences in places of deprivation of liberty", the violation of the regime the detention in a correctional colony does not contain signs of malicious disobedience if the representative of the colony administration did not address the convict with specific requirements in this regard [8, c. 113].

The results of this study show that meaningful justice is embodied in such a general principle of law, as proportionality [3, c. 126]. The Constitutional Court of Ukraine in its decision of June 20, 2007 No. 5-rp / 2007 (the case of creditors of communal ownership enterprises recognized this principle as an idea and ideology of justice [9].

Substantial justice demands, as SP proves in his works. Pogrebnyak, the proportionality of legal liability to the offender, the establishment and differentiation of public-legal restrictions, depending on the specific circumstances that determine their introduction, establishment and application of fair and effective forms of redistribution of social income in order to ensure the well-being of all citizens [3, c.126]. Regarding the criminal activity of the personnel of the Internal Affairs Committee of Ukraine, the substantive justice consists in the fact that, applying certain or other means of influencing the convict, the said persons must adhere to the law. Thus, according to Part 1 of Art. 137 Criminal Code of Ukraine, material losses caused by the state convicted during serving a sentence, shall be levied on their earnings by the decision of the head of the colony. At the same time, as is true in this regard, I.S. Yakovets, an unsubstantiated decision to recover material damage can not only undermine the authority of the head of the institution, but also reduce the effect of all educational work carried out with convicted [10, c. 407], that is, such a decision will be meaninglessly not fair.

Similar consequences can occur in the violation of the content of procedural justice, which requires compliance with procedural rules aimed at ensuring the fairness of the outcome, regardless of other circumstances [3, c. 126]. In particular, in accordance with the requirements of Part 2 of Art. 137 KVN, prior to the ruling on the collection of material damage caused to those sentenced to imprisonment, the amount of damages, the circumstances under which they were committed, and the degree of the fault of the convicted person in causing the damage should be established. At the same time, in the course of verification, he receives a written explanation, and a resolution on the recovery of losses is announced to the convicted person for receipt (Part 3 of Article 137 of the Criminal Code).

Thus, only if the formal, substantive and procedural part of the principle of the criminal activity of the personnel of the bodies and penal institutions is complied with will be consistent with the fundamental principles of law on which the right is based as a mandatory social regulator, which ensures meaningful legitimation of law, defines the understanding of "correct" and "wrong" is a guideline when the boundaries between permitted and unauthorized in public relations are established [3, c. 125].

How about A.H. Stepanyuk and K.A. Autukhov, the significance of the characteristics of the procedural form of activity as a scientific tool for the knowledge of criminal-executive activities is that one or another procedure appears as a model necessary for the study of other areas of activity of bodies and penal institutions (socio-pedagogical, labor, preventive, wanted, etc.) [11, c. 798].

In the decision of the Constitutional Court of Ukraine of November 2, 2004 No. 15-rp / 2004 (the case on the appointment by the court of a milder punishment), in this connection it is stated

that justice is one of the basic principles of law; it is decisive in defining it as the regulator of social relations, one of the universal human dimensions of law [7].

In the same way, judicial practice goes. Thus, in paragraph 2 of the resolution of the Plenum of the Supreme Court of Ukraine of October 24, 2004, No. 7 "On the practice of appointment of criminal punishment", the attention of courts was drawn to the fact that when the sanction of the law on which a person was found guilty, along with deprivation of liberty for a certain period provides for more lenient forms of punishment, when sentencing a sentence it is necessary to discuss the issue of the imposition of a punishment not related to deprivation of liberty [12, c. 232].

Particularly relevant principle of justice is in the activity of staff of the Internal Affairs Department of Ukraine. Thus, despite the fact that the Law of Ukraine of September 6, 2016 "On Amendments to the Criminal-Executive Code of Ukraine on the improvement of the procedure for the application to convicted measures of promotion and collection" substantially changed the procedure of disciplinary proceedings (Article 135 Criminal Code), and it does not provide the provision according to which the transfer of the sentenced to imprisonment into a chamber-type room should be used as the final remedy applicable to these persons [13].

Conclusion. Given the above and intrinsic features of the principle of equity, should Art. 135 CEC of Ukraine to add part eight of the following content:

"A decision to transfer a convicted person to a chamber type in a chamber type by a disciplinary commission shall be taken in the event that other means of correction and re-socialization envisaged by the law as well as measures of enforcement applicable to persons deprived of their liberty can not be achieved with the purpose of criminal punishment."

References:

1. Velykyj tlumachnyj slovnyk ukrayinskoyi movy /Uporyad. T. V. Kovalova. – X.: Folio, 2005. – 767 s.
2. Buliko A.N. Bolshoj slovar ynostrannix slov 35 tisyach slov. – Izd. 3-e, ispr., pererab. – M.: Martyn, 2010. – 704 s.
3. Teoriya derzhavy i prava: pidruchnyk dlya stud. yuryid. vyshh. navch. zakl. / za red. O.V. Petryshyna. – X.: Pravo, 2014. – 368 s.
4. Skakun O.F. Teoriya derzhavy i prava: [pidruch.] / Skakun O.F. ; per. z ros. – X.: Konsum, 2001. – 656 s.
5. Realizaciya pryncypu dyferenciaciyi ta individualizaciyi vykonannya pokaran u kryminalno-vykonavchij diyalnosti Ukrayiny: navchalnyj posibnyk / Kolb O.G., Dzhuzha O.M., Konopelskyj V.Ya. ta in.; za ag. red. d.yu.n., prof. O.G. Kolba ta d.yu.n., prof. O.M. Dzhuzhy. – K.: Kondor-Vydavnyctvo, 2016. – 336 s.
6. Kryminalno-vykonavche pravo : pidruch.[dlya stud. yuryd. specz. vyshh. navch. zakl.] / za red. A.X. Stepanyuka. – X.: Pravo, 2006. – 256 s.
7. Rishennya Konstytucijnogo Sudu Ukrayiny u spravi za konstytucijnym podannjam Verhovnogo Sudu Ukrayiny shhodo vidpovidnosti Konstytuciyi Ukrayiny (konstytucijnosti) polozhen statti 69 Kryminalnogo kodeksu Ukrayiny (sprava pro pryznachennya sudom bilsh myakogo pokarannya) vid 2 lystopada 2004 r. № 15-rp/2004 // <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/v015p710-04>
8. Pro sudovu praktyku v spravax pro zlochyny, povyazani z porushennyamy rezhyomu vidbuvannya pokarannya v miscyax pozbavleniya voli : Postanova Plenumu Verhovnogo Sudu Ukrayiny vid 26 berez. 1993 r. № 2 // Postanovy Plenumu Verhovnogo Sudu Ukrayiny v kryminalnyx spravax / uporyad. V.V. Rozhnova, A.S. Syzonenko, L.D. Udalova. – K.: PALYVODA A.V., 2011. – S. 109-116.
9. Rishennya Konstytucijnogo Sudu Ukrayinyu spravi za konstytucijnym zvernennjam vidkrytogo akcionernogo tovarystva "Kirovogradoblenergo" pro oficijne tlumachennya polozhen chastyny vosmoyi statti 5 Zakonu Ukrayiny "Pro vidnovlennya platospromozhnosti borzhnyka abo vyznannya jogo bankrutom" (sprava shhodo kredytoriv pidpryyemstv komunalnoyi formy vlasnosti) vid 20 chervnya 2007 r. № 5-rp/2007 // <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/v005p710-07>.
10. Kryminalno-vykonavchij kodeks Ukrayiny : nauk.-prakt. koment. / za zag. red. V. V. Kovalenka, A. X. Stepanyuka. – K. : Atika, 2012. – 492 s.
11. Stepanyuk A.X., Avtuxov K.A. Procesualni aspekty doktryny kryminalno-vykonavchogo prava // Pravova doktryna Ukrayiny : u 5 t. – Xarkiv, 2013. – T. 5 : Kryminalno-pravovi nauky v

Ukrayini : stan, problemy ta shlyaxy rozvytku / V. Ya. Tacij [ta in.] ; za zag. red.: V. Ya. Tacij, V. I. Borysov. – S. 784-798.

12. Pro praktyku pryznachennya sudamy kryminalnogo pokarannya : Postanova Plenumu Verxovnogo Sudu Ukrayiny vid 24 zhovt. 2003 r. № 7 // Postanovy Plenumu Verxovnogo Sudu Ukrayiny u kryminalnyx spravax / uporyad. V. V. Rozhnova, A. S. Syzonenko, L. D. Udalova. – K. : PALYVODA A.V., 2011. – S. 231–245.

13. Pro vnesennya zmin do Kryminalno-vykonavchogo kodeksu Ukrayiny shhodo vdoskonalennya poryadku zastosuvannya do zasudzheny`x zaxodiv zaوخochennya i styagnennya: Zakon Ukrayiny vid 6 veresnya 2016 r. № 1487-VIII // Vidomosti Verxovnoyi Rady Ukrayiny. – 2016. – № 42. – St. 699.